

cească, a fost hirotonit preot, „ca un vrednic de această treaptă”. Și, pentru că era și bun gospodar, „iscusit în iconomie”, râvnitor și cu adâncă evlavie, soborul l-a rânduit „clisiarh mare, toate ale bisericii încredințându-i-se”. Și măcar că aceasta era o slujbă grea, Cuviosul Ieromonah Pahomie nu și-a risipit viața duhovnicească, ba, dimpotrivă, „din treaptă în treaptă ridicându-se, au început și mai cu osârdie a se nevoi, din putere în putere, sporind întru faptele bune, duple psalmistul, chip și pildă făcându-se tuturor”. Și încă, aici, la vechea și vestita vatră de cultură bisericească a mănăstirii Neamțu, Pahomie și-a agonisit, cu râvnă și cu dragoste de lumină, bogată și temeinică învățatură de carte.

În anul 1702, a fost chemat către Domnul, Ieromonahul Pahomie, care nu avea nici 30 de ani, „fără de voie, au fost silit de sobor a primi ocârmuirea a toatei monastiri, căci igumen l-au pus. Și a păstorit el cu vrednicie obștea de la Neamțu, ținându-se cu strășnicie de rânduielile pentru monahi ale Sfinților Părinți. ”.

În anul 1704, auzind de lucrarea cea ziditoare de suflete a Sfântului Dimitrie al Rostovului, Cuviosul Pahomie, a părăsit egumenia și, lăsând toate, s-a dus să-l întâlnească pe acest sfânt „învățător de schivnicie” și mare cărturar. A stat Cuviosul Pahomie multe zile în preajma Sfântului Dimitrie, pe care-l socotea părintele său sufletesc, bucurându-se de blagoslovenie și de mult folos duhovnicesc, după cum însuși mărturisește: „Am fost multe zile cu sfinția sa la mas, ascultându-i învățătura sfântă”. Și pe cartea primită în dar de la Sfântul Dimitrie al Rostovului, Rostul de aur, monahul moldovean a însemnat: „Și m-au întrebat: „Ce dorește inima ta?”. Și i-am spus că dorește să petreacă viață cu tăcere în pustie. Și m-au blagoslovit din toată inima și mi-au zis: „Domnul să fie cu tine. Să împlă dorul tău”.

În 1706, Cuviosul Pahomie era la Kiev. Venise aici să se închine sfântelor moaște din Lavra Pecerska, dar și pentru faima școlii înființate cu mai bine de o jumătate de veac înainte de către învățatul mitropolit român, Petru Movilă.

Sf. Pahomie de la Gledin,
icoană

*Stea mult-luminoasă,
răsărită în ținutul Gledinului,
ai strălucit ca un semn
dumnezeiesc în pământul
Moldovei, luminând inimile
credincioșilor. Stâlp neclintit
al rugăciunii curate, podoaba
aleasă a ierarhilor români și
ctitor al schitului - Pocrov din
lavra Neamțului, Sfînte
Ierarhe Pahomie, roagă-te lui
Hristos Dumnezeu să se
mântuiască sufletele noastre.
(Troparul, Sfântului Pahomie
de la Gledin, glasul al 4-lea)*

Cuviosul Pahomie a adus în țară "Viețile Sfinților" a lui Dosoftei, carte achiziționată la Pecerska, de la un oarecare Constantin, cum însuși însemnează pe o filă.

În 1706, Cuviosul Pahomie n-a mai primit să fie egumen, ci a rugat soborul „să-l lase să se liniștească la liniște, în pustie”, cum îi era dorința. Acest loc l-a găsit într-o pădure deasă, la poalele muntelui Chiriacu, cale de un ceas de la mănăstirea Neamțu, o adevărată „gură de rai”, cum nu se putea mai potrivită pentru niște nevoitori întru cele duhovnicești. Și s-a așezat acolo împreună cu câțiva ucenici, iubitori de liniște.

La 18 decembrie 1706 a fost adus Cuviosul din sihăstria lui și, fără să-i fie voia, l-au ales episcop în scaunul Romanului. Ca episcop, de la început, a fost aproape de păstoriții săi, „pe cei săraci miluind, pe cei scârbiți mângâindu-i și tuturor ajutându-le, după cât îi era pe putință”. Cuviosul Episcop Pahomie a fost chemat către Domnul în anul 1724, și osemintele lui se păstrează în paraclisul Sfântul Ștefan de la Pecerska. Socotit ca „cel mai de seamă cărturar dintre clericii moldoveni din acel timp”, acest ierarh a fost, mai înainte de toate, un trăitor, un monah cu „smerită cugetare” și cu „înfocată dragoste pentru Hristos”.

(Preot Constantin Voicescu)